

ille modus ita vocandi hominem, ut de facto veniat et consentiat, declarabimus postea, respondendo ad Augustini testimonia; nunc solum certum sit id non consistere in prædeterminatione physica juxta mentem Augustini, et aliorum Sanctorum; tum quia hæc prædeterminatio non fit ex vi excitationis et illuminationis, ut ostensum est; non enim fit morali modo, suadendo et afficiendo voluntatem per aliquos actus aut prævios motus vitales, sed solum ex parte potentiæ, determinando illam quasi vi quadam; at vero D. Augustinus semper declarat hunc tractum per moralem persuasionem; tum etiam quia illa physica prædeterminatio non est in manibus hominis, nec posset ejus culpæ tribui quod illam non habeat, ut in superioribus visum est; trahi autem et converti, simpliciter est in potestate hominis, ex cuius voluntate et culpa provenit, quod, cum excitatur et vocatur, non etiam trahatur.

Exponitur locus Joannis 6: Omnis qui audivit a Patre, etc.

9. Secundum testimonium ejusdem fere rationis est cum præcedente; nam illa verba consequenter dicta sunt a Christo Domino post præcedentia, et ad declarandum illa. Possumus autem hoc loco adjungere in illis verbis non tantum esse sermonem de excitante gratia, sed etiam de adjuvante, quod Augustinus satis significavit lib. 1 de Grat. Christi, c. 14, ubi tractans hæc verba, inquit: *Quis non videat, et venire quemquam, et non venire, arbitrio voluntatis? Sed hoc arbitrium potest esse solum, si non venit; non potest autem esse nisi adjutum, si venit.* Non dicit, nisi physice prædeterminatum, sed *adjutum*; quod valde diversum est, ut ex dictis constat, et in sequentibus amplius demonstrabitur. Juxta hanc autem expositionem posset quis distinguere inter illa duo verba, *audire* et *discere*; non enim omnis qui audit, discit; sed is qui ita intelligit ea quæ audit, aut eis persuadetur ut assensum præbeat. Atque hoc modo *audire a Patre*, indicare potest solam gratiam sufficientem, quam habent omnes qui vocantur et audiunt, quamvis non discant nec convertantur; *audire autem et discere*, dicit gratiam efficacem, seu habentem effectum persuadendi, non tamen sine cooperatione liberi arbitrii; quia, ut dictum est, jam in eo effectu includitur non solum gratia excitans, sed etiam adjuvans, quæ, cum sit cooperans, non potest

esse efficax, seu habere effectum sine cooperatione liberi arbitrii. Sic igitur verissimum est omnem, qui audivit a Patre et didicit, venire ad Christum, quia ipsummet discere est venire; non est enim aliud audire et discere quam credere; credere autem in Christum, est venire ad eum. Unde, quum venire dicitur omnis qui audit et discit, idem utroque verbo significatur; sed per verbum discendi explicatur metaphora, quæ in verbo veniendi continetur; et ideo mirum non est quod omnis qui didicit, veniat, cum in eo qui didicit, etiam cooperatio liberi arbitrii includatur. Neque mirum etiam est quod talis gratia sit efficax, cum in ea includatur gratia cooperans, cum qua simul liberum arbitrium cooperatur; et ideo necessario habet effectum, non ex prædeterminatione physica, aut ex antecedente aliqua suppositione, sed ex determinatione libera voluntatis cum divina gratia adjuvante. Atque hæc tota expositio accommodari facile posset superiori testimonio. Nam dici potest Pater trahere ad Filium credentes, non solum per excitantem, sed etiam per adjuvantem et cooperantem gratiam, ut significavit Cyrillus Alexandrinus, l. 4 in Joann., c. 5, in verbis illis: *Consilio Patris atque auxilio*; et Prosper, cont. Collat., c. 6, dicens: *Non ex toto verum esset quod ait Dominus: Nemo venit ad me, nisi Pater, qui misit me, attraxerit eum, si cujuspian hominis sine Dei illuminatione esset credenda conversio, aut ullo modo se voluntas hominis ad Deum sine Deo posset extendere, qui eum vocatum ad Filium trahit.* Igitur illa tractio utrumque includit, scilicet, divinam illuminationem et adjutorium; et ita qui vocatus venit, non solum trahitur quia vocatur, sed etiam quia ipsummet actum, quo venit, a Patre recipit per adjuvantem gratiam. Unde etiam mirum non est, quod omnis, qui sic trahitur, veniat; quia, dum sic trahitur, jam libere consentit. Denique eodem modo possent exponi superiora Christi verba: *Omne quod dat mihi Pater, ad me venit*; dat enim Pater Filio homines in ipsum credentes, non solum quia eos vocat, sed etiam quia adjuvat ut credant. Quod significavit Chrysostomus, hom. 44 et 45 in Joannem, dicens, his omnibus sermonibus, nil aliud voluisse Christum docere, quam, *neminem posse in ipsum credere, nisi illuminetur, et celesti virtute juvetur*, quamvis nec credere possit, nec trahi, nec dari a Patre, nisi simul libero arbitrio cooperetur et veniat.

10. *Alia expositio Augustini.* — Sed quam-

vis hæc in rigore viderentur sufficere ad intelligenda Christi verba, Augustinus tamen aliud altius mysterium divinæ prædestinationis et gratiæ in eis latere intellexit, ut patet ex citatis locis, et præsertim lib. 1 de Prædest. Sanct., cap. 7 et seq. Unde non solum intelligit, quod omnis qui audivit et didicit, venit ratione cooperantis gratiæ, sed etiam ratione congruæ vocationis, et interioris doctrinæ ita accommodatæ ad affectum hominis, ut eum suaviter ad cooperandum gratiæ Dei inducat; ut ita efficacia hujus gratiæ non tantum sit in cooperante, sed etiam in excitante, quæ tunc habet hanc efficaciam (ut sæpissime repetit Augustinus), quando est secundum propositum divinæ electionis; de qua recte potest intelligi verbum illud: *Omne quod dat mihi Pater, ad me venit*, scilicet, omne quod dat per æternam electionem, vel per vocationem congruam ab illa procedentem, juxta illud Joannis 17: *Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi*, ut Augustinus exposuit, tract. 107. Et juxta hanc etiam Augustini doctrinam, nulla prædeterminatio physica ex verbis illis colligi potest; nam hæc efficacia congruæ vocationis, cum tota pertineat ad excitantem gratiam, non potest in physica prædeterminatione consistere, sed in morali causalitate et inductione, qua Deus, juxta infinitam et æternam suam sapientiam, hominem eo modo vocat quem aptum fore cognoscit ut libere assensum præbeat, ut statim amplius declarabimus. Et de hac vocatione congrua intelliguntur omnia quæ in illa secunda objectione ex Augustino citata sunt, ut mox videbimus, et ex ipsis locis et contextu perspicuum est.

11. *Exponitur testimonium ad Rom. 8.* — Tertium testimonium eundem habet sensum, quem præcedentia; non enim dicuntur filii Dei ita agi Spiritu Dei, quin etiam ipsi agant et libere se moveant. Unde recte Augustinus, lib. 1 de Grat. Christi, c. 25: *Ut agant quod bonum est, ab illo aguntur qui bonus est.* Et copiosius, serm. 13 de Verb. Apost.: *Dicit mihi aliquis: Ergo agimur; non agimus? Respondeo: Imo agis et ageris, et tunc bene agis, si a bono ageris. Spiritus enim Dei, qui te agit, agentibus adjutor est, ipsum nomen adjutoris præscribit tibi, quia tu ipse aliquid agis, etc.* Ex quibus Augustini verbis intelligimus, non solum ratione excitantis gratiæ, sed etiam adjuvantem dictum esse: *Qui Spiritu Dei aguntur, hi sunt filii Dei*, quod statim Augustinus exposuit dicens: *Spiritu*

exhortante, illuminante et adjuvante. Explicat autem hoc adjutorium esse per cooperationem, adducens illud ad Rom. 8: *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum*; et concludit: *Si non esses operator, ille non esset cooperato.* Eodem modo exponit Prosper, lib. 2 de Vocation. Gent., c. 10, alias 3, ubi significat nihil aliud esse Spiritu Dei agi, nisi Spiritu Dei regi: *Si ad ipsa (inquit) mundi exordia recurramus, inveniemus omnium Sanctorum, qui d' lucium processerunt, Dei Spiritum fuisse rectorem; propter quod et filii Dei nominati sunt, quoniam, ut ait Apostolus: Qui Spiritu Dei aguntur, hi sunt filii Dei.* Addit vero, in lib. Sentent., in 310, plus esse agi quam regi: *Qui enim regitur, aliquid agit, et ideo regitur ut recte agat; qui autem agitur, aliquid ipse agere via intelligitur, et tamen tantum præstat voluntatibus nostris gratia Salvatoris, ut non dubitet Apostolus dicere: Quotquot Spiritu Dei aguntur, hi filii Dei sunt.* Quod videtur a Prospero per quamdam exaggerationem dictum, ad declarandum in hoc negotio primarias partes esse divinæ gratiæ, quæ non solum concomitando, sed etiam præveniando et dirigendo, nostras voluntates gubernat. Unde, in lib. contra Collat., c. 10, sic inquit: *Præparatur voluntas a Domino, et, ut boni aliquid agant, paternis inspirationibus suorum ipse tangit corda fidelium: Quotquot enim Spiritu Dei aguntur, hi filii sunt Dei, ut nec nostrum sentiamus deesse arbitrium, et in bonis quibusque ac voluntatis humanæ singulis motibus, magis ipsius valere non dubitemus auxilium.* Quæ verba non sunt solius Prosperi, sed plurium Episcoporum Africanorum, in Rescripto ad Zozimum Papam. Quæ etiam refert et maxime commendat Cælestinus, epist. 1 ad Episcopos Galliæ, cap. 8. Igitur in hoc, quod filii Dei aguntur ab Spiritu Sancto, non magis includitur determinatio physica, quam in eo quod ab ipso excitantur et adjuvantur in omnibus actibus, quos ut filii Dei operantur. Imo nec aliqua prædeterminatio moralis, quæ propria seu speciali efficacia, aut abundantiori gratia fiat, ex vi illius locutionis necessaria est, sed sufficit illa præventio et excitatio Spiritus Sancti cum communi gratiæ adjutorio, sine quibus opera pietatis facere non possumus, ut ratione illius ab Spiritu Sancto regi et agi dicamur, et ita ut nos etiam ipsi nos agamus, et ad eadem opera cum ejus adjutorio liberam nostram voluntatem determinemus.

Ad quartum, de vocatione efficaci.

12. Ad quartum, de efficaci vocatione seu excitatione ad singulos actus supernaturales necessaria ex mente Augustini, certum est Augustinum duas vocationes distinguere: unam communem, aliam propriam, quam appellare solet vocationem secundum propositum gratiæ Dei, et vocationem electorum, quam ait, libro de Prædestinatione Sanctorum, cap. 16, significasse Apostolum, 1 ad Corinth. 1, dicentem: *Nos prædicamus Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiam, vocatis autem Judæis atque Græcis Christum Dei virtutem et Dei sapientiam. Vocat* (inquit Augustinus) *prædestinatos multos filios suos, ut eos faciat membra prædestinati unici Filii sui, non ea vocatione qua vocati sunt, qui noluerunt venire ad nuptias; illa quippe vocatione et Judæi vocati sunt, et Gentes, quibus Christus crucifixus scandalum est vel stultitia; sed ea vocatione prædestinatos vocat, quam distinxit Apostolus, dicens: Ipsi vocatis Judæis et Græcis, etc., sciens esse quamdam vocationem eorum, qui secundum propositum vocati sunt.* De qua ibidem intelligit illud: *Quos prædestinavit, hos et vocavit,* ad Rom. 8; et illud: *Non ex operibus, sed ex vocatione dictum est ei, quia major serviet minori,* c. 9; et illud: *Sine penitentia sunt dona Dei;* ac tandem concludit: *Ad hanc vocationem qui pertinent, omnes sunt docibiles Dei; nec potest quisquam eorum dicere: Credidi, ut sic vocarer; prævenit eum quippe misericordia Dei, quia sic vocatus est ut crederet.* Et hanc eandem doctrinam inculcat in omnibus testimoniis, inter obijciendum citatis; et de Correctione et gratia, cap. 7, et epist. 46 et 107, ubi hanc vocationem appellat, *altam atque secretam;* et lib. 83 Quæstionum, quæst. 68.

Quis autem sit modus hujus efficaciæ vocationis, et unde proveniat, colligi potest ex nonnullis locis Augustini, in quibus ait, quando Deus vult aliquem electum infallibiliter convertere, eas res, vel signa, vel facta externa aut interna illi proponere, quæ juxta ejus ingenium et conditionem novit esse apta ut illum ad consensum pertrahant. Sic Augustinus, de Dono perseverantiæ, c. 14, hoc declarans, inquit: *Ex quo apparet habere quosdam in ipso ingenio divinum naturaliter munus intelligentiæ, quo moveantur ad fidem, si congrua suis mentibus, vel audiant verba, vel signa conspiciant;* et lib. 1 ad Simplicianum,

quæst. 2, ait, *Paulum una desuper voce prostratum fuisse, occurrente utique tali viso, quomodo illa et voluntas, refracta sævitia, retorqueretur, et corrigeretur ad fidem;* et hac ratione appellat illam vocationem, *magnam et efficacissimam, et ex singulari gratia.* Et idem significat de Spirit. et litt., cap. 33 et 34, et aliis locis supra citatis. Non ergo constituit Augustinus hanc efficaciæ in physica prædeterminatione; sed in congruitate quadam morali, quam Deus servat, cum aliquem vult convertere, eum vocando quando aut quomodo ei novit expedire, ut aures dociles præbeat et consentiat, prout latius infra cap. 14 dicitur. Ubi etiam ostendemus illam certam connexionem, nimirum, quod talia signa, objecta, aut inspirationes, per excitantem gratiam hujus singularis vocationis applicata, infallibiliter habeant effectum, quem Deus intendit, non esse referendum ad solam vim moralem et causalitatem, quam ex se habent, sed ad infinitam Dei præscientiam, qua de rebus omnibus prænoscit non solum quid agere possunt, sed etiam quid sint acturæ, ubicumque et quomodocumque ad agendum applicentur.

13. Ad quintum de dono perseverantiæ.—Atque ex his facile declaratur quinta objectio de dono perseverantiæ, quo Augustinus ait dari homini, non tantum ut possit perseverare, sed etiam ut perseveret; nam imprimis ad perseverandum in gratia, necessarium est speciale Dei auxilium, quod per gratias excitantem et adjuvantem confertur. Ut ergo actu perseveret homo, necesse est ut Deus per illud auxilium effectum obtineat, quem intendit, et consequenter necessarium est ut illud auxilium tribuat eo tempore et modo, prout novit fore congruum et accommodatum tali homini, ut in eo infallibiliter habeat effectum; et hoc est illud magnum perseverantiæ donum, quod Deus tribuit suis electis; et hoc modo eos gubernat, ut indeclinabiliter et inseparabiliter non deficient; ergo neque ad hoc donum necessaria est physica prædeterminationis, sed sapientissima et potentissima protectio Dei, et morale regimen; quod Augustinus judicavit necessarium omnibus electis, ut infallibiliter salventur.

Neque hinc recte fit argumentum ad evandandas rationes a nobis factas in superioribus de gratia sufficiente; nimirum, quod hoc donum necessarium est ad perseverandum; et nihilominus, qui illo carent, habent auxilium sufficiens ad perseverandum. Nam imprimis

non est eadem ratio de auxilio necessario ad singulos actus, de quo supra loquebamur, et de auxilio necessario ad collectionem actuum, quale est auxilium ad perseverandum; nam cum auxilium est necessarium ad determinatum actum, sine illo aliud non sufficit ad illum actum; et ita nullus alius actus relinquatur, ad quem illud aliud auxilium possit esse sufficiens; at vero, cum aliud auxilium comparatur ad collectionem actuum, quamvis illud solum non sufficiat sine alio majori ad totam collectionem, potest nihilominus esse auxilium vere ac moraliter sufficiens ad singulos actus divisive sumptos; et hoc in rigore satis est ut homini imputetur quod non perseveret; quia singula peccata potest vitare, et non aliter cadit, seu non perseverat, quam in singulis peccatis, seu in aliquo illorum deficiendo.

14. Quomodo sit in potestate hominis perseverare.—Deinde etiam respectu perseverantiæ, simpliciter fatendum est esse in hominis potestate perseverare, quamvis fortasse perseveraturus non sit; quia si est injustus, justificari potest; et postquam jam est justus, non deseretur a Deo, nisi ipse Deum deserat. Quapropter auxilium recipit sufficiens, non solum ut possit perseverare, sed etiam ut perseveret, si velit; alioqui vel non esset vere sufficiens respectu singulorum operum, vel saltem respectu collectionis non esset moraliter sufficiens: quod etiam est inconveniens, ut argumenta superioris facta, cap. 9, probant. Quia vero perseverantiæ non consistit in uno actu, sed in progressu vitæ et successione quadam, non est necesse ut auxilium sufficiens ad illam simul et actu detur, sed successive, et in potentia, seu præparatione, quantum est ex parte Dei. Itaque, si justus, per auxilium quod nunc actu recipit, faciat quod in se est, recipiet a Deo, si necessarium moraliter fuerit, majus et sufficiens auxilium, quo in actibus proxime sequentibus bene operari, et perseverantiæ continuare possit. Quod si cum auxiliis illis recte se gesserit, in posterum recipiet majora, prout moraliter necessaria fuerint ad perseverandum amplius; atque in hunc modum est in cujuslibet justis potestate perseverare usque in finem vitæ. Et hoc significavit Concilium Tridentinum, d. c. 13, ubi, cum dixisset perseverantiæ munus non posse esse nisi ex Deo, neminemque posse absoluta certitudine illud sibi polliceri, subdit: *Tametsi in Dei auxilio firmissimam spem collocare et reponere omnes*

debet; Deus enim, nisi ipsi ejus gratiæ defuerint, sicut cæpit opus bonum, ita perficiet, operans velle et perficere.

15. Ad ultimam objectionem.—Ad ultimam vero rationem, de illa admiratione Augustini: *Cur hunc trahat, illum non trahat, etc.,* plura sunt a nobis in sequentibus dicenda, tractando quæstionem illam, an cum æquali auxilio gratiæ per modum principii stet unum converti, et alium non converti; nunc solum adverte Augustinum non dixisse, quomodo hunc trahat, illum non trahat, sed, *cur hunc, etc.* Non itaque admiratur quod una Dei vocatio sit efficax, et altera non sit. Neque etiam voluit rationem seu modum hujus efficaciæ nobis esse omnino ignotum, nam illum etiam declarare studuit, quoad potuit, sui que studii ac conatus rationem latissime reddidit in libro 83 Quæstionum, quæst. 68. Tota ergo admiratio Augustini in hoc posita est, quod Deus, cum possit duobus hominibus vocationes congruas et accommodatas dare, ut convertantur, uni det illam, et alteri non det, sed eam cum qua scit non fore convertendum, etsi possit; et hujus differentiæ et inæqualitatis vult nullam esse a nobis ex parte hominum investigandam rationem, sed totam esse referendam ad inscrutabile iudicium Dei, qui omnia operatur secundum consilium voluntatis suæ. Ex hac ergo Augustini admiratione et doctrina nullum vel leve fundamentum summi potest ad excogitandam excitantem gratiam, quæ physice voluntatem nostram determinet; et qui id affirmant, necesse est ut eodem modo ad argumentum respondeant, quia ipsi jam reddunt rationem aliquam, cur excitatio sit efficax in uno et non in alio; unde necesse est ut admirationem in eo constituent, quod talis excitatio efficax uni datur, et alteri non datur ex divina voluntate. Quod ergo ipsi asserunt de illa excitatione physice operante, cujus Augustinus nunquam meminit, id nos dicimus de excitatione congrua et accommodata, quam expresse docuit.

CAPUT XII.

AUXILIUM EFFICAX NON CONSISTERE IN ALIQUA GRATIA OPERANTE VEL COOPERANTE, QUÆ PER MODUM PRINCIPII PHYSICE PRÆDETERMINET VOLUNTATEM AD EXERCITIUM ACTUS.

1. Præter gratiam excitantem solum indiget voluntas gratia adjuvante ad efficiendum